

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený JUDr. Dmitrym Rozhdestvenskiym, advokátem
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. OAM-1088/ZA-ZA11-P12-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. OAM-1088/ZA-ZA11-P12-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce namítal, že jeho obava z pronásledování v Kazachstánu je odůvodněná, neboť osobně několikrát zažil pronásledování ze strany Kazachů z důvodu žalobcovy ruské národnosti, včetně fyzického napadení. Napětí stoupá v souvislosti s válkou na Ukrajině, Kazaši hledí na Rusy nepřátelsky, jako na podporovatele vpádu Ruské federace na území Kazachstánu. Jedním z důvodů, proč žalobce přicestoval do ČR, byla obava před pronásledováním. Nechtěl však mít postavení žadatele o azyl, chtěl zde studovat a pracovat. Studium bylo hlavním účelem pobytu, a proto měl žalobce za to, že nemusí o situaci v Kazachstánu příliš hovořit. Žalobce dále namítal, že nátlak Kazachů cítil i z důvodu příslušnosti k pravoslaví, neboť podle Kazachů křesťanská víra není správná a musí se konvertovat k islámu. Žalobce rovněž uvedl, že v Kazachstánu nejsou dodržována lidská práva. V lednu 2022 došlo k brutálnímu potlačení občanských protestů, následovala represivní opatření vlády, docházelo k mučení a krutému zacházení se zadrženými aktivisty, byly ukládány nepřiměřeně vysoké tresty odnětí svobody. Přestože je v současnosti v Kazachstánu relativní klid, nemůže se podle žalobce jednat o trvalý stav. Žalobce očekává nové vypuknutí násilí v Kazachstánu. Žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, že by jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla účelová. Žalobce se na území ČR nechtěl nacházet v nejistém postavení uprchlíka či žadatele o azyl, raději si zajistil vízum a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. To odpovídalo pravému účelu pobytu v ČR. Po vstupu na území ČR byl žalobce přesvědčen, že mu již nebezpečí pronásledování nehrozí, a proto je nikde nehlásil. Podání žádosti ihned po vstupu na území ČR, když žalobce nedisponoval oprávněním k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, by bylo absurdní a nelze po žalobci požadovat.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, na skutečnosti uvedené žalobcem, a dále na napadené rozhodnutí. Setrval na svém názoru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR má v případě žalobce účelový charakter, neboť ji podal až po 13 letech soustavného pobytu v ČR a navíc poté, co se ocitl v situaci bez platného pobytového oprávnění a byl mu vydán výjezdní příkaz. V poslední den lhůty pro vycestování požádal o udělení mezinárodní ochrany, aby tak podle názoru žalovaného mohl ještě setrvat na území ČR. Přestože v zákoně o azylu není stanovena žádná lhůta, v níž je po překročení státní hranice nutné požádat o azyl, žalobce tak žádost podal až po 13 letech, aniž by mu cokoliv objektivně

bránilo učinit tak dříve. Z toho žalovaný dovozuje, že účelem žádosti je toliko legalizace pobytu žalobce v ČR. Podle žalovaného nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce byl v minulosti v Kazachstánu podroben cílenému diskriminačnímu jednání z důvodu ruské národnosti nebo pravoslavného křesťanství nebo že by mu takové jednání hrozilo do budoucna. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by popsané jednání mělo být tolerované, či dokonce podporované státní mocí. Spíše než systematickému azylově relevantnímu pronásledování byl žalobce podle žalovaného vystaven typické školní šikaně. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhnul zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 13. 12. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 16. 12. 2022 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova obava z pronásledování z důvodu ruské národnosti a pravoslavného náboženství.
6. Dne 11. 10. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byly především výpověď žalobce, výpis z evidence cizineckého informačního systému, a dále informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: březen 2023, ze dne 10. 3. 2023, Informaci OAMP – Kazachstán – Protesty v lednu 2022, Průběh, potlačení, dohra, ze dne 31. 1. 2022, Informaci OAMP – Kazachstán – Etnická menšina Rusů v Kazachstánu, Etnické složení, ruština, společnost, ze dne 31. 1. 2023, Zprávu MZV USA – Kazachstán – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2020, ze dne 30. 3. 2021, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR – Kazachstán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 1. 2. 2023, č. j. 101351/2023-MZV/LPTP a Výroční zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání na světě (USCIRF) – za rok 2022, Kazachstán, ze dne 6. 6. 2022. Žalobce využil svého práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, ve stanovené lhůtě je nedoplnil. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Žalobce v Kazachstánu nikdy nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, tím

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

méně takovou činnost, za kterou by byl vystaven pronásledování ze strany státních orgánů. Žalobce nezmínil ani žádné konkrétní problémy, tím méně politického charakteru, s kazašskými státními orgány nebo tamními bezpečnostními složkami. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce v Kazachstánu mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalovaný poukázal na účelovost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce předmětnou žádost podal až po 13 letech soustavného pobytu v ČR a navíc poté, co se ocitl v situaci bez platného pobytového oprávnění a bylo vůči němu zahájeno řízení o správním vyhoštění. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval celkovou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, samostatnou a plně právně způsobilou osobou, je svobodný a bezdětný. Žalobce je zdravý a je schopen pracovat, cestovat, blízcí rodinní příslušníci žijí v zemi původu. Žalovaný nevyhodnotil jako zvláštního zřetele hodný důvod skutečnost, že žalobce žije v ČR dlouhodobě se svou přítelkyní, kterou si plánuje vzít za ženu. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť Kazachstán se připojil k zemím, které trest smrti zrušily. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, natož v míře odpovídající mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalobce svou vlast opustil se svým cestovním dokladem, platným studijním vízem a přes oficiální hraniční přechod, s plným vědomím kazašských orgánů, aniž by mu v tom někdo jakkoliv bránil. Žalovaný dospěl na základě shromážděných informací k závěru, že nelze předpokládat, že by žalobce byl po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí postihován, či dokonce ohrožen nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

8. K obecným žalobním námitkám, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, soud uvádí, že jim nelze přisvědčit, když soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými. 9.
9. Žalobce namítal, že jeho obava z pronásledování v Kazachstánu je odůvodněná, neboť osobně několikrát zažil pronásledování ze strany Kazachů z důvodu své ruské národnosti, a to včetně fyzického napadení. Kazaši považují Rusy za nepřátele, přičemž toto napětí v souvislosti s válkou na Ukrajině stoupá. Žalobce v rámci svého azylového příběhu vylíčil několik případů, kdy se dostal do konfliktních situací. Byl okraden o peníze a telefon. Ocitl se v potyčce mezi studenty dvou univerzit, které se zúčastnilo cca 20-30 lidí a která skončila až střelbou, načež žalobce utekl ve strachu ze střelného zranění. Člověk z univerzity jednou nabízel žalobci drogy. Když žalobce odmítl, byl fyzicky napaden. Žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sám sdělil, že na uvedené vyšší odborné škole studoval pouze jeden rok, neboť považoval spolužáky za divné lidi a narkomany. Tato skutečnost také nasvědčuje závěru, že jejich jednání vůči žalobci nebylo etnicky motivované a nemělo národnostní podtext, nýbrž plynulo spíše ze socioekonomických poměrů. Situace zmíněné žalobcem nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, který stanoví, že *„pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Zákon o azylu v § 2 odst. 6 stanoví, že *„původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* U žalobcem popsaných situací není původcem konfliktů stát ani jeho orgán či strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatné území státu. Žalobce v Kazachstánu čelil jednání soukromých osob, přičemž nebylo prokázáno, že by stát jejich jednání schvaloval, toleroval či jej přímo podporoval. Z ničeho není patrné ani to, že byl kazašský stát nebyl schopen nebo ochoten poskytnout před deliktním jednáním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

soukromých osob žalobci ochranu. Možnost obrátit se na vnitrostátní orgány s žádostí o ochranu žalobce nevyužil, ač tak učinit mohl. Po žalobci nelze požadovat, aby se na tyto orgány obracel, „pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Kazašský politický systém dává žalobci možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. V řízení o udělení mezinárodní ochrany tato skutečnost plyne ze shromážděných podkladů a nebyla vyvrácena. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-43, přitom plyne, že, „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně.“ Lze tedy dospět k závěru, že žalobce se měl domáhat vnitrostátní ochrany před protiprávním jednáním ze strany soukromých osob. Mezinárodní ochrana má vůči vnitrostátní ochraně subsidiární charakter. Žalobce dále uvedl, že Kazaši mají pro etnické Rusy v Kazachstánu hanlivé názvy, je cítit nerovnost ve společnosti, žalobce se jako Rus v Kazachstánu necítil dobře, pracovníci na úřadech odmítají mluvit rusky. Ani posílené národní cítění, resp. kazašský nacionalismus a s ním spojené odlišné přistupování k Rusům a nahlížení na ně jako na nepřátele nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, pokud nedosahují intenzity závažného porušení lidských práv, přičemž žalobce neuvedl žádné důkazy na podporu svých tvrzení, že by v případě návratu do vlasti měl takovému jednání čelit.

10. Je pravdou, že začátkem ledna roku 2022 došlo v Kazachstánu k demonstracím a následně k rozsáhlým střetům protestujících s bezpečnostními složkami, přičemž bezpečnostní akce si vyžádaly 225 obětí, z toho 19 příslušníků bezpečnostních složek, a dále přes tisíc zraněných. Následovalo rozsáhlé zadržování demonstrantů a jejich trestní stíhání. Bezpečnostní složky byly obviňovány z krutého jednání a porušování lidských práv. Žalobce však neuvedl, jaký vliv by daná situace měla mít na jeho život, neboť z Kazachstánu vycestoval již v roce 2009 a vrátil se tam pouze na krátké návštěvy, naposledy v roce 2014. Příčinou tehdejších protestů bylo zrušení cenového stropu na zkapalněný ropný plyn (LPG) a následný růst cen této pohonné hmoty. S uvedenými nepokoji nemá žalobce žádnou spojitost. Uvedené dění nekomentoval ze zahraničí, k politice se nevyjadřuje. Z ničeho nevyplývá, že by žalobci hrozilo v případě návratu do Kazachstánu jakékoliv, prizmatem mezinárodní ochrany relevantní, nebezpečí. Ničím neopodstatněná je rovněž žalobcova domněnka, že v Kazachstánu dojde k dalšímu násilí. Žalobce neuvádí, z jakých příčin by k němu mělo dojít, natož aby své tvrzení jakkoliv podložil, či uvedl, jak by se mělo dotknout konkrétně jeho samého. Námitka není důvodná.
11. Rovněž žalobcova argumentace k pronásledování z náboženských důvodů se pohybuje pouze v obecné rovině. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dospět k závěru, že by mohl v Kazachstánu mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Ani v žalobě tuto svou obavu nijak nekonkretizoval, pouze uvedl že cítil nátlak ze strany Kazachů, že křesťanská víra není správná a je nutné konvertovat k islámu. Z informací shromážděných žalovaným vyplývá, že vláda v Kazachstánu je nesporně sekulární a usiluje o získání kontroly nad náboženstvím, které považuje za potenciální destabilizační sílu. Jako tradiční náboženství, která nepředstavují hrozbu, klasifikuje kromě islámu další směry, které jsou v zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dlohodobě přítomny a mají s vládou zavedeny dobré vztahy – mezi ně patří pravoslavné křesťanství, ke kterému se hlásí žalobce. Vláda má především obavy z šíření náboženského extremismu, avšak vágní koncept náboženského extremismu je mnohdy uplatňován na jakoukoliv aktivitu, kterou stát považuje za potenciálně podvratnou. Žalobce neuvedl, že by ve vlasti vyvíjel jakoukoliv misionářskou činnost nebo proselytismus, čehož se kazašská vláda obává a mohla by vůči němu z těchto důvodů zakročit. Námitka není důvodná.

12. Dále vyjádřil žalobce nesouhlas s tím, že by jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla účelová. Žalobce se na území ČR nechtěl nacházet v nejistém postavení uprchlíka či žadatele o azyl, raději si zajistil vízum a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobce svou žalobní argumentací sám přiznává, že jeho obavy z dalšího osudu v Kazachstánu, které by bylo možné subsumovat pod rozsah důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, nedosahovaly takové intenzity, aby podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve, než čelil reálné možnosti, že bude muset z území ČR vycestovat. Žalobce neuvedl, že by se situace v Kazachstánu za dobu jeho nepřítomnosti změnila. K tomu ve své žalobě tvrdil, že chtěl v ČR studovat a pracovat a že studium bylo hlavním účelem jeho pobytu. Z judikatury, která se vypořádává se situacemi, kdy lze usuzovat na účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50. *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutkového stavu věci. Se žalovaným i soudem se pak Nejvyšší správní soud shoduje, že primární prostředky úpravy oprávnění cizího státního příslušníka dlouhodobě pobývat na území České republiky z jiných než azylově relevantních důvodů jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb. a nikoliv zákon č. 325/1999 Sb.“* Po přezkoumání azylového příběhu žalobce a jeho pobytové historie na území ČR dospěl soud ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR působí účelově.
13. Přestože má žalobce za to, že v jeho případě okolnosti odůvodňují udělení mezinárodní ochrany, žalovaný takové okolnosti neshledal a soud mu přisvědčil. Soud připomíná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 204/2023-45, ve kterém NSS dovodil, že *„prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újrou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu.“*
14. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

15. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
16. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.